

II

Старци

Презъ първитѣ седмици отъ голѣмата вой-
на старитѣ опълченци, които пазѣха мор-
ския носъ, бѣха мълчаливи, напрегнати и
зли. Тѣ осѣмваха на пушкитѣ си, за-
щото врагътъ можеше да ги изненада. А
и презъ деня не напущаха тѣ окопа, за-
щото изъ задъ скалистия носъ често про-
пълзяваше дълго чугунено чудовище и биеше съ
шрапнели всѣки мѣрналъ се на брѣга човѣкъ.

Но занизаха се днитѣ и старцитѣ почнаха да
се утекчаватъ. Особено мжчителни бѣха тихитѣ
слънчеви есенни дни, които будѣха всички желания
и давѣха душата въ скръбъ. Въ такива дни Йорго
Чопътъ, най-неспокойниятъ отъ осемтѣ опълченци,
не издържаше въ окопа: ще се измъкне незабе-
лязано и ще пропълзи край брѣга. Тогава чугуне-
ното чудовище се явяваше изъ задъ скалитѣ и поч-
ваха пакъ шрапнели да ровятъ брѣга.

— Йорга биятъ! — залѣгваха на пушкитѣ си
старцитѣ и опулено надникваха отъ окопа да тър-
сятъ съ очи Йорга.

А взводниятъ, старъ подофицеръ, съ боленъ
жбъ, поради което винаги носѣше пристегнатата надъ
темето си превръзка, излизаше отъ окопа съ склю-
чени вежди и докарваше Йорга „подъ стража“. Той
покорно вървѣше предъ взводния си подъ такта на
шрапнелитѣ и влизаше въ окопа, като пѣеше: